

Arrest

nr. 56 326 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 16 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 3 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart hetzij de motivering toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een bewijs voor dat hij zijn paspoort verloren is. Echter hij legt geen bewijs voor dat hij een nieuw paspoort heeft aangevraagd.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

"De bestreden beslissing is in casu niet afdoende gemotiveerd. Er wordt enkel in algemene bewoordingen voorgehouden dat de voorgelegde documenten niet zouden volstaan als identiteitsbewijs. Het betreft een standaardmotivering zonder in concreto te duiden om welke reden in casu getwijfeld zou kunnen worden aan de identiteit van verzoeker; Verzoeker betwist verder de materiële motivering van de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van alle feitelijke gegevens, of de overheid die correct beoordeeld heeft en of de overheid op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Om te beginnen heeft verzoeker een geboorteakte voorgelegd. Er is geen enkele reden om de waarachtigheid van de geboorteakte van verzoeker in vraag te stellen, noch is er enige reden om te twijfelen aan het feit dat verzoeker weldegelijk de drager is van de voorgelegde geboorteakte. Het is in casu niet redelijk voor te houden dat er twijfel is omtrent de identiteit van verzoeker. (naar analogie GwH 26 november 2009, nr. 2009/193). Bovendien heeft verzoeker een bewijs van verlies van zijn paspoort voorgelegd. Een bewijs van verlies van identiteitsdocument wordt gelijkgesteld met het identiteitsdocument zelf (RVV 29 oktober 2008, 17.987; RVV 18 november 2009, 34.317). In de bestreden beslissing laat verweerder nog gelden dat een bewijs ontbreekt dat verzoeker een nieuw paspoort aangevraagd heeft. Dergelijke vereiste om een bewijs van aanvraag van een nieuw paspoort voor te leggen op straffe van onontvankelijkheid, vindt geen enkele steun in de wet. De aanvraag van een nieuw paspoort voegt geen bijkomend element toe aan de reeds voorliggende identiteitsgegevens. De bestreden beslissing schendt de formele en materiële motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9 bis VW;"

2.2. In zijn repliekmemorie benadrukt verzoeker het volgende:

"(...) voorzover verweerder aanvoert dat verzoeker de bewijslast heeft tot het aantonen van de onmogelijkheid tot het voorleggen van de vooropgestelde documenten – verzoeker weldegelijk die onmogelijkheid heeft aangetoond door een officieel bewijs voor te leggen van verlies van zijn internationaal paspoort, afkomstig van de autoriteiten van het land van herkomst; Er bestaat geen rechtsgrond om bovendien te eisen op straffe van onontvankelijkheid dat verzoeker, niet alleen zijn onmogelijkheid om de vooropgestelde documenten voor te leggen moet aantonen, maar tevens moet aantonen dat hij nieuwe stappen heeft gezet om toch aan de vooropgestelde documenten te geraken; Verweerder voegt een voorwaarde aan de wet en de uitvoeringsbesluiten: Dat verder— voorzover

verweerder aanvoert dat een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde heeft en dat vermeden dient te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren — verzoeker aanvoert dat verweerder daarmee uitgaat van een niet juiste feitenvinding of minstens een onredelijke feitenvinding; De geboorteakte bevat alle nodige gegevens om de identiteit van verzoeker vast te stellen; Verzoeker is de drager van de voorgelegde geboorteakte; Er is in casu geen enkele aanwijzing voorhanden dat verzoeker misbruik zou maken van andermans geboorteakte; Door in zijn beslissing uit te gaan van de louter theoretische overweging, dat verzoeker geen drager zou kunnen zijn van de geboorteakte, zonder deze bewering in feiten concreet te maken, schendt verweerder zijn motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel; Zeker in samenhang, nl. met het bewijs van verlies van het internationaal paspoort, kan in casu niet getwijfeld worden aan de identiteit van verzoeker en dat is de uiteindelijke doelstelling van artikel 9 bis VW en art. 7 § 1 van het KB van 17 mei 2007; Verzoeker volhardt dan ook in zijn aangevoerde middel.'

2.3. Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf 'onontvankelijk' verklaard omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit zijn de determinerende motieven die tweeledig zijn.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen, aldus op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de bestreden beslissing onontvankelijk is nu verzoekers aanvraag niet vergezeld ging van een paspoort of een gelijkgestelde reistitel of nationale identiteitskaart hetzij van een motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Bovendien bevat de bestreden beslissing de motivering waarom verzoekers neergelegde documenten niet worden aanvaard als zijnde één van bovenstaande elementen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker is het niet eens met de opgegeven motieven in de beslissing, waaruit blijkt dat hij de motieven kent. Evenmin kan worden gesteld dat het een stereotiepe motivering betreft nu verweerder expliciet motiveert waarom de door verzoeker neergelegde geboorteakte en bewijs van verlies van paspoort niet worden aanvaard. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Zoals hoger reeds gesteld is de motivering tweeledig. Vooreerst motiveert verweerder dat verzoekers aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart. De Raad stelt vast, overeenkomstig de stukken in het administratief dossier, dat verzoeker bij zijn aanvraag een 'bewijs van verlies van zijn paspoort', afgeleverd door het consulaat van Marokko te Brussel en een geboorteakte heeft neergelegd. De Raad stelt aldus vast dat verweerder op grond van een correcte feitenvinding concludeerde dat verzoeker noch een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een nationale identiteitskaart heeft neergelegd. Verzoeker betwist dit ook niet.

Tevens is het verzoeker (wettelijk) toegestaan aan te tonen dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Verzoeker verwijst naar het door hem ingediend 'bewijs van verlies van zijn paspoort'. Op dit document is vermeld dat aan verzoeker een duplicaat zal worden afgeleverd van zodra de nodige formaliteiten zijn vervuld. Verzoeker toont, aan de hand van dit document aldus niet aan dat hij niet in de mogelijkheid is een identiteitsdocument of paspoort in België te verwerven. Aan de hand van dit 'bewijs van verlies van paspoort' toont verzoeker hoogstens aan dat hij in het bezit was van een paspoort en dat hij dit verloren heeft en aldus tijdelijk geen paspoort heeft. Verzoeker betwist dit ook niet. Hij is daarentegen de mening toegedaan dat een bewijs van verlies van identiteitsdocument wordt gelijkgesteld met het identiteitsdocument zelf. Verzoeker verwijst hiervoor naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tevens meent hij dat verweerder een extra voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet door van verzoeker te eisen bewijs te leveren van de stappen die hij heeft ondernomen om een paspoort te verkrijgen. De Raad stelt vast dat de twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betrekking hebben op een 'attest van verlies van identiteitsdocument'. Deze attesten bevatten alle gegevens die op een nationale identiteitskaart terug te vinden zijn zoals de naam, voornaam, de geboortedatum en -plaats, een foto en handtekening van de titularis. Deze attesten bevatten ook alle informatie voor het afleveren van een officieel identiteitsdocument, met name een documentnummer, dossiernummer, bestemming, handtekening en stempel van de uitgevende overheid. In dit geval oordeelde de Raad dat verweerder, gelet op de *ratio legis* van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ook diende te motiveren waarom verzoekers identiteit onzeker was, ondanks het neerleggen van deze attesten. *In casu* kan het 'bewijs van verlies van paspoort' ingediend door verzoeker niet vergeleken worden met de 'attesten van verlies van identiteitsdocument' zoals besproken in de arresten van de Raad. Het bewijs van verlies van paspoort betreft een loutere verklaring van verlies van paspoort. Dit 'bewijs' bevat onder meer geen foto van verzoeker, geen handtekening van verzoeker, noch kan dit document dienen om een nieuw paspoort af te leveren. Integendeel op het attest wordt expliciet vermeld dat een nieuw paspoort kan worden

afgeleverd na het volbrengen van de nodige formaliteiten. Derhalve is het geenszins onredelijk, noch voegt verweerder een voorwaarde toe aan de wet, door een bewijs op te vragen in verband met de nodige stappen die verzoeker heeft ondernomen teneinde dit paspoort te bekomen. Indien verzoeker de nodige stappen had ondernomen, kon verzoeker aantonen binnen afzienbare tijd zijn paspoort, zoals vereist door de wet, wel degelijk te kunnen neerleggen. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker thans, een jaar na het attest van verlies en de verklaring dat een duplicaat kan worden afgeleverd na de nodige formaliteiten, nog steeds geen paspoort naar voorbrengt.

Verder is verzoeker de mening toegedaan dat er geen enkele reden is om de waarachtigheid van de geboorteakte die hij heeft ingediend in vraag te stellen, noch te twifelen aan het feit dat hij weldegelijk de drager is van de voorgelegde geboorteakte. Verzoeker meent dan ook dat het niet redelijk is voor te houden dat er twijfel is omtrent zijn identiteit.

De Raad verwijst naar de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing:

“Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). (...)”

De Raad stelt vooreerst vast dat verweerder nergens de waarachtigheid van de geboorteakte in twijfel trekt, doch uitsluitend motiveert dat de geboorteakte niet als identiteitsdocument kan worden aanvaard. Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de motivering dat *“de geboorteakte niet aan toont dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document”*, doch toont niet aan dat zijn geboorteakte dezelfde gegevens bevat als een identiteitskaart, zoals een foto die toelaat de drager van het document en de persoon die in het document wordt omschreven te identificeren. Verzoeker meent dat hier geen reden toe is, doch weerlegt de motieven van verweerder niet. Verzoeker wijst ook op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 nr. 2009/193 en meent dat dit naar analogie kan worden toegepast. Dit arrest behandelt de vraag of er een verschil in behandeling is in verband met de ontvankelijkheidsvoorwaarden bij een aanvraag tot subsidiaire bescherming, dan wel bij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. *In casu* diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen aangaande verzoekers identiteit uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN